tydlig prick, på **s** är mellanstrecket mycket svagt och nedre staven borta. Prep. är troligen **ifiʀ**, ehuru på första runan en grop finnes, som ser ut som en prick, på det andra **i**, 7 cm nedifrån, finnes inga kännestreck; runan har snarare varit **i** än **t**, ty om den varit **t**, borde spår synas av vänstra kännestrecket. På **ʀ** saknas övre staven. Med det följande kolon är inskriften slut på stenens västra sida. Kortsidan har icke haft någon inskrift.

Östra sidans första ord synes hava varit **suein**; av **s**, som varit vänderuna, finnes nedre knäet i behåll; av **u** finnes 2 cm av staven upptill som en skugga, 1 cm på mitten och 1 cm av kännestrecket ett par cm nedom toppen mycket svagt; på **e** finnes en grop omkring pricken, **i** är synlig 5,5 cm nedifrån, **n** fullt klar. Av det följande kolon tyckes nedre pricken bevarad.

Det följande ordet har utgjorts av fyra runor: den första har varit **þ**, varav staven är i behåll samt 3 cm av kännestrecket uppifrån och 1 cm nedifrån. Runan **þ** synes icke kunna hava varit **b**, då kännestreckets båge är så vid upptill; man må dock jämföra **b** i **halbi** Ög. 74. Av ordets andra runa synes blott en del av staven under förstoring på fotografien. På stenen ses ingen runa, men en sådan måste ha funnits på ett ställe, där stenens yta är förstörd genom en grop och kanten har en djup inskärning genom att ett stycke bortslagits. Den tredje runan tyckes ha varit **ᚾ n**, vars kännestreck antagligen funnits 4 cm nedifrån, eller ock **ᚾ o**, enär en gropighet finnes 2 cm därunder, som kunde vara lämning av ett kännestreck, och dessa gropigheter sammanbindas av ett tydligt stycke stav. Ordets sista runa är en stav 8 cm uppifrån, som måhända visar spår av kännestreck till **n**.

Efter ett tydligt kolon slutar inskriften med ett tydligt **f**, varav dock 1907 övre staven och roten av övre kännestrecket saknas.

Av inskriften äro alltså 20 runor helt eller delvis i behåll:

— ml : þesa : ifiʀ : suein : þ-ni : f
(5, 10, 15, 20; o)

Då sista runan **f** säkerligen är den första i ordet fader, hava de två föregående rungrupperna troligen utgjort faderns namn, antingen de två delarna av en sammansättning, ***svein : bion** (?), skilda av kolon, eller namnet Sven jämte ett öknamn.

---

74. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXIV. Fig. 3.

Litteratur: W. 159; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 124 (nämnd); *Reseber.* 1861, s. 117, teckning; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 75, teckning; *Reseber.* 1870, s. 31, teckn. pl. IV; teckning av L. F. Wiede i statens hist. museum; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 5, teckning.

Stenen är en kalkhäll, som ligger som golvsten i vapenhuset, och utgör ena ändan av en runsten. Längden är 85 cm, bredden 68 cm. i ändan och över **l** i **halbi**; stenen är jämnbred, icke avsmalnande.

Då den ena sidans ristning uppenbarligen innehåller inskriftens slut, måste den andra alltså innehålla dess början.

Denna början är emellertid synnerligen svårläst. Möjligen och ganska sannolikt utgöra ett par gropar ett begynnande kolon. Därpå synes övre delen av **k** följa, staven 3,5 cm uppifrån och kännestrecket 3 cm, båda fortsatta av gropigheter till föreningspunkten. Så följer, motsvarande det långa **l** uti **siaol** i andra slingan, ett **u**; detta är tydligt, fast toppen saknas, men bildar en oförmedlat stark vinkel mot de övriga runorna. Den första av dessa ser ut som ᚾ **n**; av staven finnas klara spår ovan och nedan kännestrecket, vilket är fullt tydligt till ᚾ; det är mindre troligt att runan varit ᚼ **h**. R. 4—7 **sein** äro klara, och följas av kolon. R. 8 är **i** utan prick eller kännestreck. R. 9 är ᚴ **k** och torde icke vara ᚠ **f**, ehuru en gropighet finnes, där denna runas övre kännestreck skulle vara. Det ligger nära att tänka sig 8 **i** hava varit ᛟ **o**, varigenom 8—9 bildade **ok** 'och'; möjligheten därav kan icke förnekas. R. 10 är alldeles klart ᛚ **l** och r. 11 **e** med en stor prick. I stenens kant finnes en fåra lik vänstra kännestrecket till ᚾ **n**, r. 12, men väl lång därtill, 4 cm.

Slutradens första runa, r. 13, är en båge av kännestrecket på ᚦ i [**ku**]ᚦ. Uti **halbi** har ᚼ **h** ett helt litet kors på mitten, vad r. 3 icke skulle hava, om den lästes som **h**. Ordet 'själ' är ristat **siaol**; **a** ᛅ är icke **h** ᚼ, **o** har formen ᚽ; före det långa **l** utgår ett streck, som sträcker sig 6 cm uppifrån. Sista ordet r. 23—27 är **henir**; man väntade, att r. 26 skulle vara **a**, men den synes klar utan kännestreck. På ᛦ **r** äro kännestrecken förlängda uppåt.

Runinskriften är alltså följande:

Begynnelseslingan: **kunsein : iklen**— Slutslingan: —**ᚦ : halbi : siaol : henir :**

5 10 15 20 25

Ristningens anordning påminner mycket om Ög. 51 Väversunda, där ordet 'själ' ristas **sihol**, som troligen är felristning för **siaol**. Då Ög. 51 har **hialbi**, är kanske uti **halbi** här ett **i** avglömt. Även ordet 'Gud' torde här haft samma form **koᚦ** som Ög. 51. Felristning är säkert **henir** *hennar*. Om **kunsein** är rätt läst, kan det motsvara fsv. *Gunstēn*, isl. *Gunsteinn* med utelämnat **t**.

Uti Ög. 51 följer omedelbart efter det begynnande namnet verbet **karᚦi**.

---

75. Hovs kyrkogård, Göstrings hd.

Pl. XXIV. Fig. 4.

Litteratur: E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 6, teckn.

Stenen hittades år 1889 vid grävning av en grav och utgöres av en avsmalnande kalkhäll, som bildat storändan av en liggande gravsten. Vid mitt besök 1907 stod runstenen lutad mot ett träd nära västra kyrkogårdsmuren 50 steg från dess norra ända.